

## **Eläimille puhuminen - Vaikeneva keskustelukumppani on paras kuuntelija**

Jaan ihmiset kahteen kategoriaan. Niihin, jotka eivät puhu eläimille ja niihin jotka puhuvat. Luonnollisesti kolmen koiran omistajana kuulun jälkimmäisiin ja pidän koirille puhumista täysin normaalina. Enkä todellakaan ole ainoa. Moni small talkia vierastava suomalainenkin intoutuu nimittäin aikamoisiin puheasuorituksiin kun keskustelukumppani on hiljainen ja karvainen.

Rehellisesti sanottuna ihmiset, jotka eivät tunne tarvetta lassyttää söpölle otukselle ovat minun kirjoissani vähintäänkin epäilyttäviä. Se, ettei eläin vastaa sanoin, ei mielestäni tee keskustelusta yhtään vähemmän relevanttia.

Osa eläinten viehätyksestä piilee juuri siinä, etteivät ne osaa puhua. On huomattavasti mukavampaa, että eläimet tuhisevat, nuolevat ja vispaavat häntäänsä, kuin jos ne antaisivat suoraa palautetta omistajansa toiminnasta. Vai kuka muka haluaisi koiran joka karjuisi ”Huomioi minua nyt!”, ”Missäs sitä ollaan oltu?”, ”Haisetko sinä viinalta?” tai ”Anna sitä ruokaa!”. Tosin monelle tuollainen asiasta huomautteleva lemmikki voisi olla erittäin hyödyllinenkin. Oman terveen järjen reistaillessa lemmikkiin ulkoistettu omatunto voisi tarjota käytännön johdatusta elämään.

Onneksi kuitenkin ainakin omat eläimeni edelleen lähes poikkeuksetta vaikenevat kun puhun niille. Vallitsevassa tilanteessa voin nimittäin kuvitella lemmikkieni olevan aina samaa mieltä kanssani. Lässytän ja höpötän koirille kuitenkin sitä tahtia, että on vain ajan kysymys kun ne oppivat puhumaan.

Erityisesti kiinanpalatsikoirani osoittaa suurta lahjakkuutta puhumisen saralla. Innostuessaan se toteaa vaihtoehtoisesti joko Koff tai cow. Kommunikaatio välillämme ei ole kuitenkaan niin aukotonta, että olisin ymmärtänyt miksi koira näkee tarpeelliseksi toistella olutmerkin nimeä tai hokea englanniksi lehmää. Kenties se yrittää viestittää emännälleen, että anna nyt sitä kaljaa, senkin lehmä? Koska olen koiranomistajana yhtä säännöistä joustava kuin keskitysleirin johtaja, ei kuitenkaan ole pelkoa että näihin koirani itsetuhoisiin toiveisiin vastattaisiin myöntävästi.

Vastauksen puutteesta huolimatta, tai pikemminkin siitä johtuen eläimille jutteleminen on mielestäni niin mukavaa etten tahdo saada tyydytettyä karvaisen small talkin tarvettani omien koirieni kanssa. Tästä syystä olen usein äidille soittaessani pyytänyt häntä ojentamaan puhelimen myös perheemme villakoiralle.

Hetki sitten edesmennyt koira oli syystäkin suosittu keskustelukumppani. Se oli hyvä kuuntelija, ei koskaan puhunut päälle. Tosin toisinaan se kuulosti puhelimesta läähättäessään lähinnä huohotuspuhelun soittajalta. Tästä pienestä puutteesta huolimatta kerroin tälle koiralle asioita, joita harva ihminenkään tietää. Ennen koiran viimeistä matkaa, kuiskasin sen korvaan myös jäähyväiset puhelimen välityksellä. Se kuulemma kuunteli ja heilutti häntää. Vaikka ymmärrän, ettei koira ymmärrä puhetta samalla tavoin kuin ihminen, haluan kuitenkin uskoa, että kiitokseni koiralle sen läsnäolosta perheeni elämässä menivät perille.

*Kirjoittaja on median sekatyöläinen, joka pitää lemmikkejään mukavampina kuin monia ihmisiä.*